

Børnesynet på anbringelsesområdet

af Ida Schwartz, Hanne Warming, Trine Nyby, Carsten Kirk Alstrup, David Pedersen, Anne Mette Friis

Når børn og unge ikke kan bo hjemme, står samfundet med en stor omsorgsopgave, der handler om at skabe opvækstbetingelser, der kan matche andre børn og unges udviklingsmuligheder. Med et historisk udtryk benævner vi denne opgave *børnesagen* for at angive, at anbringelse må anses for at være et fælles samfundsmæssigt anliggende, som mange parter er involveret i, fx politikere, professionelle, medier, forskere, forældre og børnene selv. Historisk har spørgsmålet om, hvad der bør kendetegne en god anbringelse løbende været gjort til genstand for undersøgelse og diskussion, og her har ikke mindst børn og unge udgjort en vigtig kilde til viden. Inddragelse af børn og unges perspektiver på eget anbringelsesforløb er imidlertid baseret på et børnesyn, der er under konstant pres. Der rejses kontinuerligt spørgsmål om, hvorvidt børn og unge kan anses for at være troværdige kilder til viden om egne anbringelsesforløb.

Når vi tager dette spørgsmål op igen, skyldes det, at Social Kritik dedikerede nr. 162 til et manuskript forfattet af tidligere redaktør Benny Lihme, som han udfærdigede før sin død i 2020. Det omhandler mediernes betydning i den socialfaglige debat og mere præcist en kritik af mediernes rolle i forhold til opholdsstedet Solhavens opkomst og senere nedlukning. Herværende indlæg søger hverken at forsvare eller kritisere Solhaven, men derimod at rejse en mere principiel debat om det børnesyn og den forståelse af faglighed, som BL fremlægger uimodsagt og viderebragt af Social Kritik. Vi vil argumentere for, at den posthume udgivelse af BL' s skrift leder direkte tilbage til en mørk fortid, hvor problemer på anbringelsessteder blev forklaret ved graden af dysfunktion hos børn og unge og ved mangel på disciplinær autoritet. Ved at lande i denne position, mister vi (de mange aktører på anbringelsesområdet) indsigt i væsentlige aspekter af en vigtig socialpolitisk sag og taber derved afgørende muligheder for at blive klogere på den og gøre det bedre i fremtiden.

Sagen kort fortalt

Opholdsstedet Solhaven blev grundlagt i 1987 som anbringelsessted for 14-18 årige, der blev betegnet som 'uanbringelige'. Det betød, at de unge havde mange anbringelser bag sig og erfaringer med at blive opgivet og smidt ud. Forstanderen

Søren Virenfeldt ønskede at skabe en alternativ pædagogik til det, der blev praktiseret på de ungdomsinstitutioner, der ellers prægede anbringelsesområdet. Solhaven skulle være et fleksibelt, inddragende opholdssted, der lagde vægt på at tilbyde arbejde og uddannelse tillige med tillidsskabende relationer til voksne. Både socialforsker Karin Kildedal og Benny Lihme har foretaget omfattende dokumentation af stedets engagerede og handlingsorienterede pædagogik (Kildedal, Kildedal Nielsen, Solhaven & Himmerlands Rådgivnings Center, 2008; Lihme, 1999). Budskabet fra Solhaven var i mange år, at ingen kunne smides ud. Hvis en ung ikke kunne finde sig til rette på opholdsstedet, måtte tilbuddet laves om. På grund af denne grundtænkning og stedets stigende succes skød stadig flere små bo- og arbejdssteder op i lokalsamfundet. Med de unge fulgte også en (berettiget) god økonomi, der gjorde det muligt at skræddersy individuelle tilbud og følge tæt op omkring den enkelte unge. Solhaven tegnede sig som en lysende stjerne i det socialpædagogiske landskab, som mange nærrede stor tiltro til, fordi den på afgørende punkter brød med den autoritære anstalt-pædagogik, der i århundreder har præget anbringelsesområdet. Solhaven badede oprindeligt i positiv omtale i medierne. Både politikere, forskere og fagpersoner valfartede til Nordjylland for at få indsigt i det, man mente, var fremtidens socialpædagogik. Der er god grund til at spørge, hvad der gik galt, og hvorfor Solhaven endte med at blive anklaget for det, den skulle være et alternativ til og måtte lukke. Det er dette spørgsmål, der optager BL i den udgivelse, der har karakter af en mindre bog trykt i Social Kritik nr. 162, 2021. De sidetal, der herafter angives i parentes i teksten, viser hen til denne udgivelse.

Processen hen mod Solhavens nedlukning starter, da Vesthimmerlands Kommune i efteråret 2011 laver en politianmeldelse mod stedet på baggrund af udsagn fra tidligere anbragte unge. Senere samme efterår gennemfører Børnerådet en række undersøgelser af "anbragte børns oplevelser og erfaringer" (36), herunder på Solhaven. På dette tidspunkt ved Børnerådet ikke noget om den igangværende politianmeldelse. Solhaven bliver valgt til at indgå i undersøgelsen ud fra stedets alternative pædagogik og det positive ry, det havde. Otte unge på Solhaven bliver interviewet og fremlægger her en række kritikpunkter, herunder oplevelser af afstraffelse, forhånelse, voldsom tiltaleform og ansattes provokationer af de unge. Dette får Børnerådet til at lave en underretning til Vesthimmerlands Kommune, som informerer Børnerådet om, at der allerede er en politianmeldelse i gang. Herefter får forskellige medier i 2012 kontakt til flere unge, der beretter om, at de har oplevet vold og

krænkelser fra ansatte som en del af den pædagogiske hverdag. Politianmeldelsen fra Vesthimmerlands Kommune fører til en retssag med 75 anklagepunkter omhandlende bl.a. mishandling, ulovlig tvang og legemsangreb. Solhaven bliver frikendt i alle anklager grundet manglende bevis: Det er påstand mod påstand (ifølge Frank Ebsen s. 62).

Et polariseret børnesyn

Det er vanskeligt at kritisere en skribent, der ikke kan tage til genmæle (om et indlæg, han måske aldrig selv ville have trykt). På den anden side er BL' s indlæg så polemisk, at det er vanskeligt at sidde overhørigt. Vi vil imidlertid ikke gå ind i detaljer i BL' s argumentation, men holde fokus på det børnesyn og den forståelse af faglighed, han skriver frem. BL' s ærinde er at kritisere det, han kalder mediernes jagt efter 'godt mediestof' (30). Den 'gode anbringelse' (46) interesserer ikke medierne, anfører han. Det fremgår, at medierne bruger de unge som "medieskabte professionelle ofre" (52), der, mod forventning om opmærksomhed eller erstatning, vidner mod deres tidligere hjælpere. Medierne er de egentlige skurke, der ukritisk giver unge plads til at lufte deres "krænkelser", uden at de unge behøver at stå til regnskab for eller dokumentere deres anklager. Medierne er kun interesseret i den gode historie, og den bygger på en sort/hvid udpegning af et offer og en skurk. BL bruger en DR-Dokumentar som eksempel og fremlægger, hvordan daværende nyhedschef Ulrik Haagerup siden har undskyldt for udsendelsens ensidige og udokumenterede beskyldninger mod Solhaven.¹

BL' s pointe er, at det er godt mediestof, når ansatte fremstilles som bøddler og anbragte som ofre, og han giver flere eksempler på det, han kalder mediernes "konstruerede dokumentar". Med det mener han skarpt vinklede udsendelser, der lader en del af virkeligheden ude af betragtning. Noah (43) interviewes i DR søndag som bosiddende i en retsmedicinsk institution, hvor han anklager Solhaven for at have gjort ham mere voldelig. Vi hverken kan eller vil her tage stilling til sandhedsværdien af Noahs udsagn eller af mediernes fremstilling af Solhaven. Det, der optager os, er det billede af anbragte unge, som BL kommer til at bidrage med i sin kritik af medierne. BL fremhæver, at Noah har siddet inde for at trampe på sine ofres hoveder og fremstiller ham som en psykisk syg ung, der uden at rejse nogen konkrete anklager deltager i et orkestreret korstog mod Solhaven. BL giver også Yahya Hassan og hans digteriske fremstilling af vold mod professionelle som eksempel. Ved at digte om egne voldshandlinger indplacerer Yahya Hassen ifølge BL samtidig sig selv og de unge på Solhaven i en særlig gruppe af afvigere:

“Yahya Hassan byder ind med en konkret indsigt om Solhavens målgruppe, som sætter stedets almenpræventive betydning for os andre “normale” i relief. Solhaven var kendt som et alternativt afsoningssted for unge med domme for kriminalitet.” (39).

BL' s pointe synes således at være, at den slags unge, som var anbragt på Solhaven, er psykisk ustabile mennesker uden troværdighed, der ikke bør gives stemme i medierne. Og når medierne gør det, antydes det, at de gør det mod bedre vidende for egen vindings skyld. Sagen om mediernes kritiske fremstilling af anbringelsessteder, hvor de giver stemme til børns og unges krænkelserfaringer, har også aktuel betydning i forbindelse med, at danske medier har produceret en række udsendelser, hvor børn og unge er kommet til orde om deres oplevelser under anbringelse. TV2 har for eksempel i 2021 bragt *“Nødråb fra børnehjemmet”*, hvor børn filmer personalets fysiske fastholdelser, der af den interviewede juridiske ekspert bedømmes som ulovlige. I samme udsendelse beretter børn og unge fra forskellige døgninstitutioner om, at de oplever personalets tiltaleform som nedværdigende og krænkende. I en pressemeddelelse fra Foreningen af Danske Døgn- og Dagtilbud (FADD), døgninstitutionernes faglige organisation, beklager formand Charlotte Møller Pedersen i en pressemeddelelse den 5. marts 2021 filmudklipene med de voldsomme hændelser og udtaler:

“I nogle af situationerne fremstår de filmede medarbejderes adfærd - kontekstafhængigt set - som overgreb. Og det kan være, at de er det. Vi vægrer os imidlertid ved tanken om, at institutionerne huser medarbejdere, der ønsker at gøre børn ondt. Brodne kar kan findes alle vegne, men ikke længe. Vores institutioner er der, fordi ledere og medarbejdere ønsker at gøre noget godt for nogen, der har det svært.”²

Børnenes oplevelser af krænkelser isoleres til at være undtagelser i et møde med såkaldte 'brodne kar'. Deres oplevelse af, at krænkelserne er en del af hverdagen på anbringelsesstedet, gøres således ugyldig, og medierne anklages indirekte for at overdrive. Vi vil gerne vende argumentationen om, og fremføre, at vi 'vægrer' os ved at tro, at børn og unge i udgangspunktet er upålidelige og vil deres voksne og anbringelsessteder noget ondt. Vi lægger til grund, at børn og unge må forstås som hverken mere eller mindre upålidelige end voksne (Gamst, 2011).

Der er flere alvorlige konsekvenser af den argumentation, BL fremfører, og til dels også af den undvigelse af at tage børnenes oplevelser alvorligt, som FADD præsenterer. For det første risikerer

en polariseret debat om børn og unges oplevelse af krænkelser at bidrage til enten at dæmonisere dem eller omvendt at gøre dem til uskyldige og sårbare ofre, der ikke besidder selvstændige perspektiver og vilje. Den binære konstruktion af *“det onde barn”*, der har behov for disciplin og afretning kontra *“det uskyldige og sårbare barn”*, der behøver beskyttelse er en velkendt historisk konstruktion på børneområdet (Warming, Galløe, Carlsen, & Rasmussen, 2019). Sådanne polariserede konstruktioner bidrager til at fremstille børn og unge som mindre menneskelige og troværdige end voksne, samt at visse grupper af børn og unge er så skadede, at man uden problemer kan se bort fra grundlæggende (menneske)rettigheder.

For det andet svinger offerrollen i en sådan polariseret argumentation over til at gælde Solhavens ansatte, der fremstilles som værende de egentlige ofre uden ansvar for det skete. BL' s trumf er retssagen:

“Først med den store retssag i Aalborg skete der et paradigmeskifte. Retten interesserer sig ikke for de unges subjektive oplevelser, men for de objektive handlinger der skal dømmes i forhold til, og det blev afgørende.” (53)

Alle 75 anklager mod ansatte frafaldes. Ifølge Frank Ebsens (62) gennemgang af sagens akter i samme tidsskriftsnummer kunne de 21 unges anklager ikke bevises. I mange tilfælde stillede sagen sig som ord mod ord mellem tidligere anbragte og ansatte. Mens dette forsøg på problemforskydning mellem sagens parter finder sted for åbent tæppe, fortaber det sig, hvordan vi får indsigt i og drøftet, hvordan vores institutioner udvikler sig som kamppladser med gensidige angreb mellem anbragte og professionelle (og mellem børn og unge indbyrdes, såvel som mellem professionelle indbyrdes). Kampe som i Solhavensagen endte med at blive ført i en retssal og med et forløb uden egentlige vindere. I forhold til pressens rolle, er det en meget forsimplet forståelse at antage, at problemerne og konflikterne er skabt af pressen, om end pressen givetvis kan spille en vigtig rolle i, at disse sager køres op og bliver sat til skue i offentligheden. I hvert fald spiller den en rolle i forhold til at give børnene og de unges krænkelserfaringer en stemme. Om det så er pressen eller den måde, som disse krænkelserfaringer mødes på af institutionerne, der gør, at konflikterne køres op og ender i retten, vil vi lade stå som et åbent spørgsmål. Hvad der imidlertid ikke kan stilles spørgsmålstegn ved er, at forråelse og manglende institutionel lydhørhed kan være et problem, uanset om der er, eller ikke er, grundlag for at dømme i en straffesag.

Faglighed som 'kærlig' konsekvens

I BL's beskrivelse af Solhaven udgør kaldet et centralt begreb. Et indledende kapitel er netop dedikeret Søren Virenfeldt og hans familie og beskriver, hvordan de med stort engagement åbner deres døre og hjerter for nogle af samfundets værste stillede unge. Søren Virenfeldt er rebellen, der går op imod de statslige ungdomshjem, med deres "stive opbygninger og store afstand mellem ansatte og anbragte" (12). Søren lever med mobilen i lommen, altid parat til at bryde op fra familielivet og yde en indsats. BL lader os forstå, at det er dette kald, der gør Solhaven så enestående, og at det udgør stedets nerve.

I denne argumentation mærker vi historiens vingesus omhandlede de mange behjertede sjæle, der har ydet en kæmpe indsats inden for børneforsorgen gennem tiden. Påkaldelsen af den gode sags tjeneste udgør imidlertid ikke en garanti mod overgreb. Tæsk, forsøgsmedicinering, isolation og anden nedværdigende behandling kan også iværksættes for børns bedste. Forstanderen på Godhavn, Jens Bek, var f.eks. en uhyre velanset person i sin samtid, indtil socialministeriets udsending Oscar Plougman valgte at spørge børnene og tro på dem. Resten af historien er kendt gennem dokumentar- og spillefilm og tillige forskning (Rytter, 2011). Oskar Plougman var netop usædvanlig, fordi han ikke tog til takke med at spise frokost i forstanderboligen, hvor han sandsynligvis ville få at vide, at alt var godt. Han insisterede på at tale med børnene. Det udgør således ikke i sig selv et argument, at forstanderen er drevet af sit kald og vil det bedste. Pointen er principiel. Vi vil som nævnt ikke gå ind i en diskussion eller vurdering af Søren Virenfeldt som person eller Solhavens praksis, men alene så tvivl om BL's faglige argumentation.

Hvis nu vi antager, at Søren Virenfeldt står fuldt og helt inde for sine pædagogiske ideer, og det også er dem, der gælder i praksis, følger det ikke nødvendigvis heraf, at hans principper er blevet efterlevet i alle hjørner af opholdsstedet til alle tider. Stedet omfattede mange adskilte enheder, og vi kender ikke deres sammenhæng som en samlet pædagogisk indsats. Vi mangler f.eks. svar på, hvordan Solhaven arbejdede med den forråelse, der nemt kan opstå i arbejdet med unge i store vanskeligheder. Hvordan udviklede de deres pædagogik for at undgå ulovlige fastholdelser og krænkelser? Et kendt udtryk på Solhaven var 'at kalde til kaffe' (61), hvilket, sanktioneret af ledelsen, var en generel praksis, hvor voksne stimlede sammen, slog ring om og klemte en ung, som de mente skabte problemer, op mod væggen. Kunne anvendelsen af dette

'redskab' nogle gange forstås som udtryk for forråelse, og hvordan opfattede de unge det? Det sidste ved vi lidt om, fordi flere unge har berettet om krænkelsoplevelser i den forbindelse. Men arbejdede Solhaven med systematisk refleksion over de unges krænkelsoplevelser og udvikling af pædagogikken med henblik på at minimere sådanne oplevelser? Eller blev de bortforklaret ud fra samme dæmonisering af de unge, som findes i BL's skriv?

BL nævner også Mogens Frohn Nielsen, som måtte gå fra sit skib 'Fulton', fordi han uddelte øretæver. BL beskriver, hvordan Mogens Frohn gav sine "hvalpe" (33) en omgang, når de var ulydige, og han betragtede dette som en kærlig og respektfuld gerning. Denne sammenblanding af intentioner om kærlig opdragelse og fysisk afstraffelse er kendt fra autoritær pædagogik, og den har gennemstrømmet børneforsorgens historie til alle tider. Uden at BL siger det direkte, kan vi læse mellem linjerne, at disciplinær magtudøvelse er nødvendig i en god sags tjeneste. Lovgivningen på området giver faktisk mulighed for fysisk fastholdelse i særlige tilfælde, når der er fare for den enkelte eller omgivelserne. Men fastholdelser må på ingen måde bruges i et pædagogisk formål. Det vides ikke, om Solhaven havde øje for at diskutere lovligheden i hverdagens 'kalden til kaffe', og om de sammen med de unge undersøgte disse situationer: Hvorfor de opstod, og hvordan de kunne undgås. Her fornemmes den underliggende tankegang at være, at disse unge på trods af lovgivningen har behov for en særlig pædagogik, som ikke gælder andre børn og unge. Så er vi tilbage i, at magtudøvelse begrundes i træk ved de unge. Det var ikke det, Søren Virenfeldt oprindeligt ville. Han ville sætte fokus på begrænsninger i det institutionelle tilbud og komme med bud på alternativer. Historien er fyldt med eksempler på, at udgangspunktet er, at man handler til børn og unges bedste, men alligevel ender man på forråelsens glidebane. Man argumenterer for, at verbale og fysiske konfrontationer er en uundgåelig del af hverdagen i pædagogisk arbejde med særlige børn og unge. Får de karakter af overgreb, ses det som et udtryk for enkeltpersoners fejl (brodne kar) eller som et resultat af, at børnene og de unge er så skadede, at man ikke kan tillægge deres oplevelse af, at det har den karakter, betydning.

Afrunding

De polariserede positioner på anbringelsesområdet, der svinger mellem at se børn og unge som ofre eller farlige gerningsmænd, står i vejen for den grundforståelse, at unges uhensigtsmæssige handlinger skal ses som begrundet i den måde, de oplever

deres livsbetingelser, hvoraf professionelle og sociale systemer ofte udgør en væsentlig del. På samme måde står polariserede forståelser af professionelle som enten behjertede eller overgrebsmænd i vejen for at undersøge uhensigtsmæssige institutionelle strukturer og problemer i pædagogisk ledelse. Den egentlige taber i disse polariseringer er udviklingen af børnesagen, der omhandler samfundets forpligtelse til at drage omsorg for de børn og unge, der befinder sig i de mest udsatte positioner. Børnesagen er et begreb, hvis historiske betydning har skiftet, men som vi stadig mener kan tjene som betegnelse for en samfundsmæssig sag, som både politikere, medier, professionelle, forskere samt nuværende og tidligere anbragte er engagerede i at drøfte og bidrage til. Hvordan kan vi overvinde ovennævnte polariseringer og skabe nye perspektiver i indsatsen for de børn og unge, der tilbringer en stor del af deres barn-dom under samfundsmæssig omsorg?

Vi ved, at forrælse er strukturelt funderet. Det er menneskers betingelser, der skal ændres, hvis vi ønsker at skabe forandringer. I sagen om Solhaven står vi efter disse års debatter stadig mystificerede tilbage. BL' s indlæg bringer ingen ny klarhed, men fører os tværtimod langt tilbage til en mørk fortid, hvor anbragte blev set som farlige og løgnagtige grundet en slet karakter. Tidligere lå sympatien hos de behjertede institutioner, der gennem disciplinering påtog sig den store opgave at opdrage det, man betragtede som samfundets udskud (Kragh Jensen & Rasmussen, 2015). Anbragte børn og unge fik tildelt ansvaret, når den institutionelle indsats ikke fungerede efter hensigten. I stedet for at blive fortabt i dette mørke kunne vi genstarte diskussionerne om børnesagen og tage fat i forrælsen, når vi ser den udspille sig for øjnene af os. Vi kan gøre børnesagen til et spørgsmål om at diskutere, hvad der skaber gode betingelser for, at der kan udvikles transparente levesteder, hvor professionelle i samarbejde med børn, unge og forældre kan skabe de bedste livsmuligheder. Og her udgør børn, unge og tidligere anbragte en vigtig kilde til viden.

Hvis vi vil fremme børnenes sag, må vi først og fremmest lytte og udforske i stedet for at føre retssager og dømme. Vi må interessere os for, hvad der skaber grundlaget for, at alvorlige konflikter og kampe kan opstå i vores døgninstitutioner, opholdssteder og plejefamilier. Både børn, unge og professionelle er parter i denne sag, og alles perspektiver må tages alvorligt, uden at nogen tillægges højere sandhedsværdi end andres. Vi må udvikle transparente og reflekterende institutioner, der lytter til børn, unge og tidligere anbragte og inddrager deres perspektiver og kritik. Ikke i retssale, men som en del af daglig praksis. Tænk hvis Solhavesagen havde givet anledning

til en undersøgelse af de situationer, hvor unge i et fælles hverdagsliv oplever krænkelse og overgreb. Hvordan ville en pædagogik se ud, hvis unge blev inddraget i at organisere hverdagens situationer anderledes, så de mest alvorlige konfrontationer undgås? En sådan lydhørhed kunne have forhindret konflikternes eskalering, men den kunne også have bidraget med ny viden om, hvordan en faglighed, der inddrager børn og unge, kan udvikles på anbringelsesområdet. Især i relation til de unge, der oplever sig aller mest forkastede og dømt ude.

Denne artikel er også en Reaktion på Social Kritik nr. 162 april 2022 om mediernes dækning af Solhavesagen

Det i artiklen omtalte omtalte Social Kritik særnummer om Solhavesagen er således tilgængeligt for abonnenter her: <https://socialkritik.dk/162-2021-1>

Literatur

- Gamst, K. M. T. (2011). *Professionelle barnesamtaler: å ta barn på alvor*. Oslo: Universitetsforlaget.
- Kildedal, K., Kildedal Nielsen, D., Solhaven & Himmerlands Rådgivnings Center, (2008). *Pædagogik fra Farsø. Arbejdet med udstødte unge kræver læssevis af omsorg*. Farsø: Rabøl
- Kragh, J.V., Jensen, S.G., & Rasmussen, J. K. (2015). *På kanten af velfærdsstaten: Anbragte og indlagte i dansk socialforsorg 1933-1980*. Odense: Syddansk Universitetsforlag
- Lihme, B. (1999). *Det er så fucking træls! København: Børn og Unge*
- Rytter, M. (2011). *Godhavnsrapporten: En undersøgelse af klager over overgreb og medicinske forsøg på drenge- og skolehjemmet Godhavn samt 18 andre børnehjem i perioden 1945-1976*. Odense: Syddansk Universitetsforlag.
- Warming, H., Galløe, L. R., Carlsen, A. R.H., & Rasmussen, S. R. (2019). Beasts, victims or competent agents: The positioning of children in research literature on manipulation. *Childhood: 26(1)*, 39-53.

Noter

- <https://www.tv2nord.dk/vesthimmerland/tidligere-dr-chef-undskylder-overfor-opholdsstedet-solhaven>
- https://www.fadd.dk/filer/PM_noedraab_fraBH_5marts2021def.pdf

Ida Schwartz

Ida Schwartz, cand. psych., ph.d. og docent i socialpædagogik. Leder af forskningsprogrammet "Inklusion og hverdagsliv", UCL Erhvervsakademi og Professionshøjskole. Har over en årrække forsket i børn og unges perspektiver på deres anbringelsesforløb og i de sociale indsatser, der iværksættes for dem. Mit fokus er på, hvordan der skabes gode betingelser for, at anbragte børn og unge kan opnå samme livsmuligheder som andre børn og unge.

David Adrian Pedersen

Er formand for De Anbragtes Vilkår og Næstformand i Rådet for socialt udsatte. Han studerer psykologi ved Københavns Universitet og har en baggrund som ambulanceredder. David har været drivende på udviklingen af NGO'en De Anbragtes Vilkår, en forening der systematiserer og bruger erfaringer fra børn og unge der er eller har været anbragt som barn, til udvikling og oplysning om anbringelse i Danmark, set fra det levede livs perspektiv.

Trine Nyby

Trine Nyby er direktør i brancheforeningen RådgivningsDanmark, som arbejder med udvikling og kvalitetssikring af gratis, sociale rådgivningstilbud til børn, unge og voksne i svære og komplicerede livssituationer. Trine har gennem mange år beskæftiget sig med børnesyn og børneperspektivet, særligt via sin tidligere ansættelse i Børnerådet som børnefaglig leder og ansvarlig for rådets afdeling for børneinddragelse. Trine er uddannet cand.scient.soc. fra KU i 2005.

Carsten Kirk Alstrup

Carsten Kirk Alstrup er Teamleder Børneinddragelse, Børns Vilkår. Cand. pæd.pæd.psyk. Ansat i Børns Vilkårs afdeling for Udvikling og Fondssamarbejde med et særligt ansvar for at udvikle indsatser relateret til organisationens delstrategi for børneinddragelse, der har fokus på at fremme inddragelse af børn og unge inden for fire strategiske indsatsområder (omsorgssvigt, skolesvigt, digitale svigt og psykisk mistrivsel). Har tidligere gennemført en række vidensprojekter inden for anbringelsesområdet.

Hanne Warming

Hanne Warming er professor i sociologi ved Roskilde Universitet, hvor hun forsker i socialt og pædagogisk arbejde med børn og unge i udsatte positioner. Hun er blandt andet forfatter/medforfatter til bøgerne: "Når livet gør ondt", "Har andre plejebørn det som mig", "Børneperspektiver: Børn som ligeværdige medspillere i pædagogisk og socialt arbejde", "Tillid i socialt og pædagogisk arbejde med børn og unge", "Det dobbelte blik. Se styrkerne i det særlige hos børn og unge i udsatte positioner", og "Livet med bevægelseshandicap. Børns og unges perspektiver".

Anne Mette Friis

Anne Mette Friis har gennem 20 år arbejdet i FNs Børneorganisation, UNICEF Danmark, som national chef og er i dag tilknyttet Joannahuset som projektleder. Anne Mette har i mange år beskæftiget sig med børnerettigheder ud fra FNs Børnekonvention og har været dybt engageret i børneinddragelsesaspekter og udvikling af rettighedsbaseret børnesyn. Hun har udviklet særlige Rettighedsskoler, som arbejder ud fra Børnekonventionen og har siddet i utallige netværk af danske og internationale børneorganisationer.

